

«Ηλεκτρονική Ηρωΐνη»: Τα κινέζικα κέντρα αποκατάστασης για τους εξαρτημένους από το διαδίκτυο

Categories : [ΚΟΙΝΩΝΙΑ](#)

Date : 18 Σεπτεμβρίου, 2017

Εφημερίδα Guardian - Δευτέρα 28/08/2017

Ήταν γύρω στα μεσάνυχτα όταν το ταξί σταμάτησε έξω από κάποιες εγκαταστάσεις που θύμιζαν φυλακή, και οι γονείς του Ζιόνγκ Τσένκζουό τον παρέδωσαν στον άνθρωπο που τον αποκαλούν «σατανικό νουό».

Νωρίτερα μέσα στη μέρα, οι τρεις τους είχαν ξεκινήσει από το σπίτι τους, πάνω από 600 χλμ μακριά, για κάτι που οι γονείς του Ζιόνγκ ισχυρίστηκαν ότι θα επρόκειτο για μια οικογενειακή εκδρομή. Στην πραγματικότητα όμως, ο προορισμός τους ήταν ένα **κέντρο αποκατάστασης** που λειτουργεί σαν στρατώνας, και αφορά παρεκκλίνοντες αλλά και **εξαρτημένους από το διαδίκτυο εφήβους**, που η εμμονή τους με την χρήση του ανησύχησε τους γονείς τους.

«Με κορόιδεψαν», λέει ο Ζιόνγκ για τον εγκλεισμό του, στις 18 Δεκεμβρίου του προηγούμενου έτους. «Χτυπιόμουν και φώναζα: 'Θέλω να βγώ έξω! δεν θέλω να μείνω εδώ'. Μάταια όμως: «Οι γονείς μου με αγνόησαν -έφυγαν το επόμενο πρωί».

Ο Ζιόνγκ, στα 16 του είναι ένας από τα **23 εκατομμύρια εξαρτημένων από το διαδίκτυο που υπάρχουν στην Κίνα**. Και ο 'σατανικός νουός' είναι στην πραγματικότητα ένας καλοσυνάτος πρώην στρατιώτης του λαϊκού απελευθερωτικού στρατού της Κίνας, λέγεται Ζού Ζιανγκγιάνγκ, και βρίσκεται στην πρωτοπορία της παγκόσμιας μάχης για την διάσωση των νέων ανθρώπων από αυτό που κάποιοι

θεωρούν ως εικονική κόλαση.

«Είμαι ολοκληρωτικά εναντίον των διαδικτυακών παιχνιδιών», λέει ο Ζου, 57χρονος επικεφαλής του επιμορφωτικού και προπονητικού κέντρου στο Χάιουαν, μια πόλη 400 χλμ νοτίως της Σαγκάης. **«Καταστρέφουν ολοκληρωτικά την υγεία των ανθρώπων. Τους αφήνουν αβοήθητους, δίχως τα μέσα για να βιοπορίζονται. Δεν έχουν απολύτως κανένα νόημα και κανέναν θετικό αντίκτυπο σε ατομικό ή οικογενειακό επίπεδο».**

Όταν ο Ζου άνοιξε το σχολείο του το 1997, οι εξαρτημένοι από το διαδίκτυο ήταν ελάχιστοι. Η Κίνα είχε μόλις πριν 3 χρόνια συνδεθεί με το διαδίκτυο, και είχε 300.000 υπολογιστές, ενώ μόνον 620.000 άνθρωποι είχαν πρόσβαση σε αυτό, σύμφωνα με τα επίσημα στατιστικά.

Δυο δεκαετίες μετά, ο αριθμός έχει εκτοξευθεί στους 710 εκατομμύρια χρήστες, αποδίδοντας στην Κίνα την μεγαλύτερη διαδικτυακή κοινότητα. Ομοίως, έχει εκτοξευθεί και ο αριθμός των εξαρτημένων...

«Το ζήτημα είναι πολύ σοβαρό», λέει η συνεργάτιδα και γυναίκα του Ζου, Λι Γουάν, 59 ετών, η οποία πιστεύει ότι **η μοναξιά που νοιώθουν τα εκατομμύρια των νομάδων του διαδικτύου είναι η βασική αιτία**. «Νοιώθουν την κενότητα μέσα στις καρδιές τους. Δεν μπορούν να ανταποκριθούν στις προσδοκίες των γονιών τους, κι έτσι καταλήγουν σ' ένα ίντερνετ καφέ».

Με το που βρεθούν σε αυτά, πολλοί νέοι άνθρωποι αποζητούν την φυγή, ξοδεύοντας μερόνυχτα κολλημένοι σε παιχνίδια... Τον Απρίλιο, ένας 17χρονος από το Γιανγκτζου έπαθε σύμφωνα με δημοσιεύματα καρδιακό επεισόδιο καθώς έπαιζε επί 40 ώρες, ασταμάτητα, ένα παιχνίδι... Σ' ένα ντοκιμαντέρ που αφορά τα 'διαδικτυακά τζάνκι' της Κίνας, του 2014, ο επικεφαλής ενός κέντρου απεξάρτησης από το Πεκίνο ισχυρίστηκε ότι πολλοί εξαρτημένοι φορούν πάνες για να μην αποσπούν την προσοχή τους από τις οθόνες: «Για κάτι τέτοια είναι που μιλάμε για 'ηλεκτρονική ηρωίνη».

«Είναι ζήτημα πειθαρχίας»

Το 2008, η Κίνα έγινε η πρώτη χώρα που κήρυξε την εξάρτηση από το διαδίκτυο ως **κλινική διαταραχή**. Από τότε, προσπαθεί να αντιμετωπίσει αυτό το ζήτημα του 21ου αιώνα, ορισμένες φορές χρησιμοποιώντας αρκετά αμφιλεγόμενες τεχνικές.

Υπάρχει τεράστια άνοδος στα κέντρα απεξάρτησης: Ένα, όχι πολύ μακριά από εκείνο του Ζου, κέρδισε αρνητική δημοσιότητα καθώς επιστράτευσε μια τεχνική ηλεκτροσπασμοθεραπείας, αψηφώντας σχετική κυβερνητική απαγόρευση. «*Ήταν αβάσταχτη*», δήλωσε ένας 22 χρονος ασθενής για την θεραπεία του, στην κινέζικη ειδησεογραφική ιστοσελίδα Sixth Tone. «*Ακόμα και όταν έκλεινα σφιχτά τα μάτια μου, το μόνο που έβλεπα ήταν κάτι χιόνια, όπως όταν κοιτάς μια τηλεόραση που δεν έχει σήμα*».

Ο Ζου απορρίπτει τέτοιες μεθόδους ως απάνθρωπες και παράλογες. Το κέντρο του, η θεραπεία στο οποίο κοστίζει γύρω στα 36.000 γουάν τον χρόνο (γύρω στα 4.500€), προσπαθεί να επαναφέρει τους εξαρτημένους από το διαδίκτυο πίσω στον πραγματικό κόσμο μέσω της κουλτούρας, όχι με ηλεκτροσόκ· η μουσική, ο χορός, και η σταντ-απ κόμεντι συγκαταλέγονται στην γκάμα των δραστηριοτήτων του.

Ωστόσο, σε συμφωνία με τις ρίζες του στον Λαϊκό Απελευθερωτικό Στρατό, ο Ζου πιστεύει ότι μια συνταγή ξεπερνάει όλες τις άλλες: Οι πεζοπορίες. Τουλάχιστον τρεις φορές τον χρόνο, οι μαθητές του -πολλοί από τους οποίους προέρχονται από πλούσια περιβάλλοντα- ξεκινούν για μια διαδρομή 300 χιλιομέτρων στο ύπαιθρο. Εξαντλημένοι, αλλά τουλάχιστον μακριά από το διαδίκτυο, σταματούν στα μισά, σε κάτι εγκαταστάσεις που θυμίζουν στρατώνες, στο χωριό Μπαφάνγκ, για ένα μηνιαίο σχολείο, προτού επιστρέψουν πίσω στην βάση τους. «*Είναι ζήτημα πειθαρχίας*» λέει ο Ζου.

Τρεις μέρες μετά την ολοκλήρωση της πιο πρόσφατης πεζοπορίας, και με θερμοκρασίες που προσέγγιζαν τους 40 βαθμούς, ο Ζιονγκ παραδέχεται ότι είχε φτάσει στα όριά του. «*Στην αρχή δεν άντεχα καθόλου... κάθε μέρα έπρεπε να περπατάω 40 χλμ*».

«*Τα πόδια μου είναι γεμάτα πληγές*», παραπονιέται, δείχνοντας τα ροζ περιπατητικά του παπούτσια.

Αλλά παραδέχεται ότι το ταξίδι τον ανάγκασε να παραμείνει μακριά από το διαδίκτυο, και του επέτρεψε να σκεφτεί πάνω στην εξωδιαδικτυακή ζωή του. «*Δεν είχαν καμία άλλη επιλογή από το να με στείλουν εδώ*», είπε για την απόφαση των γονιών του.

Υπάρχει wifi αλλά δεν έχουν τον κωδικό...

Η Μπινγκ Τζιαγινγκ, 18, που έχει εγκαταλείψει το σχολείο και θεωρεί τον εαυτό της εξαρτημένο από το σμάρτφοουν, δεν είναι τόσο σίγουρη. Και την Μπίνγκ την κορόιδεψαν οι γονείς της φέρνοντας την στο κέντρο υπό το πρόσχημα μιας οικογενειακής εκδρομής. Η ίδια θυμάται να λέει στους γονείς της «πόσο σας μισώ!» όταν την εξανάγκασαν να μπει στο κέντρο.

Παραδέχεται ότι το iPhone 6 της –με το οποίο περνούσε μερόνυχτα κουβεντιάζοντας μέσα από προγράμματα συνδιαλέξεων, ήταν εν μέρει υπεύθυνο που καταστράφηκαν οι σχέσεις της με τους γονείς της. Αλλά μετά από δύο μήνες διαμονής στους κοιτώνες, η Μπινγκ φαίνεται να δυσανασχετεί με το υπόλοιπο της διαμονής της: «*Θα είμαι εδώ για ένα χρόνο;*», παραπονιέται.

Οι φόβοι για την κακομεταχείριση των εφήβων σε τέτοια κέντρα, όπου μερικές φορές οι τρόφιμοι κλειδώνονται σε κελιά που μοιάζουν με των φυλακών, ή υπόκεινται σε σωματικές τιμωρίες και ξυλοδαρμούς, έχουν προκαλέσει την κυβερνητική παρέμβαση. Οι άθλιες συνθήκες που επικρατούν σε ορισμένα από τα κέντρα προκάλεσαν σάλο πριν από ένα χρόνο, όταν σύμφωνα με δημοσιεύματα, μια έφηβη άφησε την μητέρα της να πεθάνει από την πείνα, για να εκδικηθεί που την έστειλε σε ένα από αυτά.

Η ατμόσφαιρα στο κέντρο του Ζου είναι πολύ λιγότερο δρακόντεια, ακόμα κι αν η πρόσβαση στο ίντερνετ είναι εξαιρετικά περιορισμένη: «Έχουμε wi-fi εδώ, αλλά δεν έχουν τους κωδικούς!», λέει η Λι κατά την διάρκεια μιας περιήγησης στους κοιτώνες [...].

Κατά την διάρκεια μιας επίσκεψης στις εγκαταστάσεις του Μπαφάνγκ, μπορεί κανείς να συναντήσει δεκάδες χαρούμενους μαθητές να τσαλαβουτούν στις πισίνες ή να ακούν κινέζικη ποίηση. Η Ζανγκ Γιφάν, δάσκαλος της τέχνης που παραδίδει αυτό το μάθημα, λέει ότι η δουλειά του σχολείου είναι να φροντίζει αυτούς τους μαθητές, και όχι να τους τιμωρεί: «*Μερικοί γονείς χρησιμοποιούν μόνο σκληρές μεθόδους απέναντι στα παιδιά τους, όπως ξύλο, τιμωρίες κ.ο.κ. Δεν έχουν ιδέα πως να τα καθοδηγήσουν μέσα σε αυτόν τον όμορφο κόσμο*».

Ο Ζιόνγκ παραδέχεται τώρα ότι ήταν «*βαριά εξαρτημένος*» όταν έφτασε για πρώτη φορά στο θεραπευτήριο του Ζου, αλλά πλέον απολαμβάνει την διαμονή στο νέο του σπίτι. «*Είναι ένα καλό μέρος*», λέει.

(Πηγή: ardin-rixi.gr, Απόδοση Γ.Ρ.)